

LIBRIS

We know
books

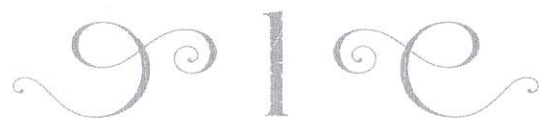
TRILOGIA SILVER

ÎNTÂIA CARTE A VISELOR

KERSTIN GIER

Traducere de Diana Trăncuță

CÂINELE ÎMI ADULMECA geanta. Pentru un câine dresat să caute droguri, era un exemplar surprinzător de pufos, ca un golden retriever, și tocmai voiam să-l scarpin pe după urechi, când și-a arătat dinții și a scos un mârâit amenințător. Apoi s-a așezat și și-a lipit botul de rucsacul meu. Ofițerul vamal părea să fie la fel de surprins ca mine. S-a uitat de două ori când la câine, când la mine, și iar la câine, apoi s-a întins spre rucsac și mi-a zis:

— Bun, să vedem ce a găsit Amber a noastră.

O, minunat. Mă aflu de mai puțin de jumătate de oră pe pământ britanic și deja eram suspectată pentru trafic de droguri. Traficanților adevărați care stătuseră la coadă în spatele meu probabil că nu le venea să creadă ce noroc dăduse peste ei. Mulțumită mie, puteau să treacă de barieră după bunul plac, cu ceasurile lor elvețiene și drogurile sintetice. Ce ofițer vamal în toate mințile ar fi ales din rând o fată de cincisprezece ani, cu părul prins în coadă, în locul tipului agitat cu o expresie șmecherească? Sau în locul băiatului suspect de palid, cu păr ciufulit, care adormise înainte ca măcar să ajungem pe pistă?

Nu era de mirare că rânjea cu gura până la urechi. Probabil avea buzunarele pline cu somnifere ilegale.

Dar am decis să nu mă agit. În fond, dincolo de barieră ne aștepta o minunată viață nouă, în casa la care visaserăm întotdeauna.

Am privit-o încurajator pe sora mea mai mică, Mia, care ajunsese deja la barieră și țopăia nerăbdătoare pe vârful picioarelor. Asta era ultimul obstacol care stătea între noi și noua viață minunată despre care vorbeam. Totul era bine. Zborul fusese lin, fără turbulențe, așa că Mia nu vomitase și, în sfârșit, nu mai stătusem lângă un gras care duhnea a bere și se lupta cu mine pentru cotieră. Și deși, ca de obicei, tata ne cumpărase bilete la una dintre companiile alea ieftine, avionul nu rămăsese fără combustibil când a trebuit să dăm ocol aeroportului Heathrow, așteptând să aterizăm. Mai mult, pe rândul din fața mea, de pe partea opusă, stătuse un băiat chipeș, cu păr negru, care se întorsese din când în când să-mi zâmbescă. Fusese cât pe ce să-i zic ceva, dar apoi l-am văzut răsfoind o revistă pentru microbiști, mișcându-și buzele în timp ce citea, așa că n-am făcut-o. Întâmplător, același băiat se holba acum la geanta mea într-un mod curios. De fapt, toată lumea se holba la geanta mea într-un mod curios.

Cu ochii mari, l-am privit pe ofițerul vamal și am afișat cel mai cald zâmbet.

— Vă rog... ne grăbim, avionul a avut întârziere și am așteptat o veșnicie bagajele. Iar mama ne așteaptă pe mine și pe sora mea mai mică. Vă promit, pe cuvânt de onoare că nu am nimic în rucsac, în afară de haine murdare și...

În momentul ăla, mi-am amintit ce altceva mai aveam în rucsac, așa că am tăcut pentru o secundă.

— În orice caz, nu sunt droguri acolo, am încheiat, pe un ton mai degrabă supus, uitându-mă cu reproș la câine. Câine rău!

Ofițerul vamal, impasibil, a pus rucsacul pe o masă. Un coleg de-al lui a tras fermoarul și a deschis larg geanta. Toți stăteau în jur, probabil dându-și imediat seama ce mirosoase câinele. Pentru că, sinceră să fiu, nici nu era nevoie de nasul fin al unui câine ca să-ți dai seama.

— Ce mai e și asta? a întrebat ofițerul vamal, iar colegul lui s-a ținut de nas în timp ce a început să-mi scoată hainele deoparte cu vârful degetelor.

Probabil că pentru spectatori părea că lucrurile mele puteau de-ți întorcea stomacul pe dos.

— Brânză din rezervația Biosferei Entlebuch, din Elveția, am explicat, în timp ce fața mi se colora, probabil, în vișiniul sutienului pe care-l inspecta bărbatul. Două kilograme și jumătate de brânză elvețiană nepasteurizată. Deși nu-mi amintesc să fi mirosit atât de rău. Are un gust mai bun decât mirosul. Serios.

Cățelușă zăpăcită, Amber, s-a scuturat. Am auzit chicotelile oamenilor și puteai să pariezi că adevărații contrabandiști își frecau mâinile de bucurie. M-am gândit că nu voiam să știu ce făcea băiatul chipeș cu părul negru. Probabil se simțea recunosător că nu-mi ceruse numărul de telefon.

— Asta numesc eu o ascunzătoare genială pentru droguri, a zis cineva din spatele nostru și m-am uitat la Mia, oftând adânc.

Mia a oftat și ea. Chiar ne grăbeam.

Cu toate astea, a fost naiv din partea noastră să credem că doar brânza stătea între noi și noua viață minunată — de fapt, brânza n-a făcut decât să prelungească perioada de timp în care trăiam cu certitudinea că într-adevăr ne aștepta o viață nouă și minunată.

Probabil că majoritatea fetelor visează la alte lucruri, dar eu și Mia nu ne doream nimic mai mult decât un cămin adevărat. Unul în care să rămânem mai mult de un an. În care să avem fiecare camera noastră.

Era a șasea mutare în opt ani, adică șase țări diferite pe patru continente diferite, începând o școală nouă de șase ori, făcându-ne prieteni noi de șase ori, luându-ne adio de la ei de șase ori. Eram specialiste la împachetarea și despachetarea bagajelor, aveam un minimum de obiecte personale și este ușor de presupus de ce niciuna dintre noi nu cânta la pian.

Mama era profesoară de studii literare (cu două doctorate) și aproape în fiecare an avusese un post de lector la o altă universitate. Locuiserăm în Pretoria până în iunie și, înainte de asta, în Utrecht, Berkeley, Hyderabad, Edinburgh și München. Părinții noștri divorțaseră cu șapte ani în urmă. Tata era inginer și era la fel de neobosit ca mama, adică locuise în diverse zone la fel de des. Prin urmare, nici măcar vacanțele de vară nu ni le puteam petrece într-un singur loc: mereu eram acolo unde lucra tata în acel moment. Acum lucra în Zürich, așa că această ultimă vacanță fusese mai frumoasă decât celelalte (câteva drumeții în munții Elveției și o vizită la biosferă, regiunea brânzeturilor), dar, din păcate, nu toate locurile în care se întâmplase să ne aflăm fuseseră la fel de plăcute ca asta.

Lottie, bona noastră, spunea câteodată că trebuia să fim recunoscătoare că munca părinților noștri însemna că vedeam atât de mult lumea, doar că, la drept vorbind, odată ce ți-ai petrecut o vară la periferia unei zone industriale din Bratislava, e ușor să pui limite recunoștinței.

Începând din toamna asta, mama urma să predea la Magdalen College, Oxford, împlinindu-și un mare vis al ei. Își dorise decenii întregi un post la Universitatea Oxford. Iar căsuța de

secolul al XVIII-lea pe care o închiriasse chiar în afara orașului era un vis împlinit al nostru. Urma să prindem în sfârșit rădăcini și să avem un cămin adevărat. În fotografii, casa părea romantică și confortabilă și parcă era plină de mistere minunate și înfricoșătoare din pivniță până în mansardă. Avea o grădină mare, cu copaci bătrâni și un foișor, iar de la ferestrele etajului al doilea aveai o priveliște până la Tamisa, cel puțin iarna. Lottie plănuia să cultive legume, să facă gem de casă și să se înscrie în Women's Institute. Mia voia să construiască o casă în copac, să facă rost de o barcă cu vâsle și să îmblânzească o bufniță, iar eu visam să găsesc în mansardă un cufăr plin cu scrisori vechi și să deslușesc toate misterele căsuței. Voiam, fără îndoială, să agățăm un leagăn într-unul dintre copaci – un leagăn făcut dintr-un cadru de pat din fier vechi și ruginit, în care puteai să te întinzi și să te uiți la cer. Și voiam să avem un picnic adevărat englezesc măcar o dată la două zile, iar casa să miroasă a fursecurile lui Lottie. Poate și a fondue de brânză, pentru că ofițerii vamali ne sfârâmaseră brânza bună din Biosfera Entlebuch în bucățele atât de mici, încât nu mai aveam ce altceva să facem cu ea.

Când am scăpat în sfârșit de control și am ajuns în sala principală de sosiri a aeroportului (aparent, se pare că nu exista nicio lege care să interzică aducerea a câtorva kilograme de brânză în Marea Britanie, pentru uz personal), i-a luat mamei mai puțin de un minut să ne distrugă visul vieții rurale englezești ca pe o bulă de săpun.

— A avut loc o mică schimbare de plan, șoricelilor, ne-a spus după ce ne-am salutat și ne-am îmbrățișat și, în ciudat zâmbetului ei larg, chipul îi trăda conștiința vinovată.

În spatele ei, un bărbat se apropia cu un cărucior gol de bagaje și, fără să mă uit îndeaproape, știam cine era el: schimbarea de plan în persoană.

— Urăsc schimbările de plan, a murmurat Mia.

Mama încă se străduia să zâmbească.

— O să vă placă asta, a zis ea pe un ton fals. Bine ați venit în Londra, cel mai palpitant oraș din lume!

— Bine ați venit acasă, a spus Dl Schimbare-de-Plan cu o voce gravă, caldă, urcându-ne bagajele în cărucior.

Și eu uram schimbările de plan, din tot sufletul.

ÎN PRIMA NOAPTE în Londra, i-am visat pe Hansel și Gretel. Sau, ca să fiu mai precisă, am visat că eu și Mia eram Hansel și Gretel, iar mama ne dusesese în pădure și ne lăsase acolo.

— E pentru binele vostru! ne-a zis înainte să dispară printre copaci.

Biata și micuța Hansel și cu mine am rătăcit neajutorate până când am ajuns la o casă misterioasă din turtă dulce. Din fericire, m-am trezit înainte ca vrăjitoarea malefică să iasă din ea, dar m-am simțit ușurată doar pentru o secundă, căci mi-am dat seama că visul meu nu era chiar atât de departe de adevăr. Mama spusese „E pentru binele vostru!” de vreo șaptesprezece ori cu o zi în urmă. Încă eram atât de furioasă pe ea încât îmi venea să scrâșnesc din dinți întruna.

Mi-am dat seama că inclusiv oamenii de peste 40 de ani au dreptul la o viață amoroasă împlinită, dar n-ar fi putut să aștepte până când deveneam adulte? Câțiva ani în plus n-ar fi făcut o diferență atât de mare. Și dacă trebuia categoric să petreacă timp cu Dl Schimbare-de-Plan, n-ar fi fost suficientă pentru

ea o relație de weekend? Trebuia să ne întoarcă toată viața cu susul în jos? N-ar fi putut măcar să ne întrebe?

Numele real al Dlui Schimbare-de-Plan era Ernest Spencer și ne dusesse seara trecută cu mașina, făcând tot timpul conversație, într-un mod atât de relaxat și de vesel, încât ai fi crezut că nici nu observase că eu și Mia eram atât de dezamăgite și furioase, încât ne înghițeam lacrimile, fără să scoatem o vorbă. (Și a fost un drum lung de la aeroport în oraș.) Abia când Ernest ne-a luat bagajele din portbagajul mașinii, Mia și-a recăpătat vocea.

— Oh, nu, a zis ea, cu cel mai dulce zâmbet, dându-i punga de plastic ce conținea brânza fărâmițată. Asta e pentru tine. Un cadou din Elveția.

Ernest s-a uitat încântat la mama.

— Uau, vă mulțumesc amândurora. E foarte drăguț din partea voastră!

Eu și Mia ne-am zâmbit destul de fericite, dar acela a fost singurul moment bun al serii. Ernest a plecat acasă cu brânza lui împuțită, distrusă, după ce a pupat-o pe mama și ne-a asigurat cât de mult aștepta seara următoare. Pentru că eram invitate la el acasă atunci, ca să-i cunoaștem copiii.

— Abia așteptăm, a zis mama.

Să fii sigură de asta.

În primul moment în care ne-am uitat la el, am fost suspicioase în privința lui Ernest Sunt-la-fel-de-scorțos-ca-prenumele-meu-plitisitor Spencer. Ne adusesse și cadouri, ceea ce arăta că era cât se poate de serios în privința mamei. De obicei, bărbații din viața ei nu arătau niciun fel de interes să se dea bine pe lângă mine și Mia, ba chiar din contră. Întotdeauna făcuseră tot posibilul să ne ignore cât mai mult. Dar Ernest îmi adusesse

o carte despre mesaje și coduri secrete și cum să le descifrezi, care părea într-adevăr foarte interesantă. În cazul Miei n-a prea nimerit-o; i-a dat o carte numită *Maureen, micuța detectivă*, dar acum, că avea aproape treisprezece ani, Mia era cam mare pentru ea. Totuși, simplul fapt că Ernest se preocupase de interesele noastre îl făcea diferit.

Iar mama era înnebunită după el, nu mă întrebați de ce. Nu putea fi datorită înfățișării lui. Ernest avea un mare petic de cheilie, urechi uriașe și dinți mult prea albi. Arăta suficient de bine încât Lottie să insiste că Ernest era un bărbat chipeș; dar noi n-am putut fi de acord cu opinia ei. Poate că avea ochi frumoși, dar, cu așa urechi, cine s-ar fi uitat în ochii lui? Să nu mai spun că era moșneag – avea peste cincizeci de ani. Soția lui murise cu mai bine de zece ani în urmă, iar el locuia la Londra cu cei doi copii ai săi. Eu și Mia, micuța detectivă, îl căutasem imediat pe Google. Google știa totul despre Ernest Spencer, pentru că era unul dintre acei avocați-vedetă care apar mereu în ziare, fie în fața Curții Regale de Justiție, fie pe un covor roșu sau la o gală de caritate. Iar răposata lui soție fusese a două sute una, sau așa ceva, în linia de succesiune la tronul Angliei, așa că se învârtea în cercurile înalte ale societății.

După toate legile probabilității, drumul lui Ernest și al mamei n-ar fi trebuit niciodată să se intersecteze. Dar o glumă proastă din partea sorții și domeniul de specialitate al lui Ernest – dreptul comercial internațional – îl aduseseră în Pretoria cu șase luni în urmă, iar el și mama se cunoscuseră la o petrecere. Ba mai mult, ca niște idioate, noi o încurajaserăm să meargă, ca să petreacă o seară frumoasă și să cunoască oameni noi.

Și așa ajunseserăm în mizeria asta.

— Stai locului, draga mea!